

Sygn. akt II AKa 251/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Jarosław Góral

SO (del.) – Ewa Gregajtys

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2015 r.

sprawy

1. K. B. urodz. (...) w W. s. J. i D. oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2.S. B. urodz. (...) w W. s. J. i K. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. J. Z. urodz. (...) w W. s. R. i J. oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4.B. S. urodz. (...) w W. s. A. i D. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. x3

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców wszystkich oskarżonych i prokuratora odnośnie oskarżonych K. B., S. B. i J. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 stycznia 2015 r. sygn. akt XVIII K 115/13

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego B. S.;

II. uchyla zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonych K. B., S. B. i J. Z. i sprawę w zakresie zarzucanych tym oskarżonym czynów przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

III. zasądza od oskarżonego B. S. koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w części przypadającej na tego oskarżonego w tym 800 (osiemset) zł tytułem opłaty za drugą instancję;

IV. zasądza do Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. M. (1) Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł w tym 23% VAT za obronę z urzędu oskarżonego B. S. wykonywaną przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Prokuratura oskarżyła

1) K. B. o to, że:

I. w okresie nie wcześniej niż od marca 2004 roku do 1 lutego 2012 roku, przy czym wspólnie i w porozumieniu z J. Z. w okresie od połowy 2005 roku do 1 lutego 2012 roku oraz z S. B. w okresie od początku 2008 roku do połowy 2010 roku i od połowy 2010 roku do 1 lutego 2012 roku z A. G. (1) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu dokonywał wewnątrzspółnotowego nabycia na terytorium H. i przewozu przez terytorium N. na terytorium P. znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 1437 kilogramów w ten sposób, że we wskazanym okresie czasu w specjalnie przerobionych do tego celu samochodach osobowych marek R. i H., w których to zostały przerobione zbiorniki paliwa nabywał w nieustalonej kwocie od nieustalonych osób na terytorium H. wskazany środek odurzający każdorazowo w ilości co najmniej 7 kilogramów, do połowy 2005 roku osobiście, a następnie pilotując drugim pojazdem samochód, który to prowadził J. Z. i w którym były schowane ww. środki odurzające dokonywał ich przywozu przez terytorium N. na teren P.,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie nie wcześniej niż od marca 2004 roku do 1 lutego 2012 roku, przy czym wspólnie i w porozumieniu z S. B. w okresie od początku 2008 roku do połowy 2010 roku, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu uczestniczył wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 1437 kilogramów marihuany, które to środki zbywał A. G. (1) w kwocie po 15 PLN za gram, w ten sposób, że w marcu i kwietniu 2004 roku zbył pięciokrotnie po jednym kilogramie tego środka odurzającego, w okresie od maja 2004 roku do sierpnia 2004 roku po trzy kilogramy miesięcznie, od sierpnia 2004 roku do końca grudnia 2004r roku co najmniej po 5 kilogramów każdego miesiąca, od początku 2005 roku do końca 2008 co najmniej 18 kilogramów każdego miesiąca, w okresie 2009 roku co najmniej 3 kilogramy każdego miesiąca, a w okresie od początku 2010 roku do lutego 2012 roku co najmniej 20 kilogramów każdego miesiąca celem dalszej sprzedaży ustalonym i nieustalonym osobom na terenie miasta W. i okoliczności miejscowości,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2) S. B. o to, że:

I. w okresie nie wcześniej niż od początku 2008 roku do połowy 2010 roku, wspólnie i w porozumieniu z K. B. i J. Z. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu brał udział w dokonaniu wewnątrzspółnotowego nabycia na terytorium H. i przewozu przez terytorium N. na terytorium P. znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 372 kilogramów w ten sposób, że we wskazanym okresie czasu w specjalnie przerobionych do tego celu samochodach osobowych marek R. i H., w których to zostały przerobione zbiorniki paliwa i w których to schowane były w/w środki odurzające rozpakowywał je przywiezione w ten sposób każdorazowo w ilości co najmniej 7 kilogramów, a następnie przygotowywał wskazane pojazdy do ponownego transportu,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie nie wcześniej niż od początku 2008 roku do połowy 2010 roku wspólnie i w porozumieniu z K. B. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc

sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 372 kilogramów marihuany, które to środki zbywał A. G. (1) w kwocie po 15 PLN za gram, w ten sposób, że w 2008 roku co najmniej 18 kilogramów każdego miesiąca, w okresie 2009 roku co najmniej 3 kilogramy każdego miesiąca, a w okresie od początku 2010 roku do połowy 2010 roku co najmniej 20 kilogramów każdego miesiąca celem dalszej odsprzedaży ustalonym i nieustalonym osobom na terenie W. i okoliczności miejscowości,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3) J. Z. o to, że: w okresie nie wcześniej niż od połowy 2005 roku do 1 lutego 2012 roku wspólnie i w porozumieniu z K. B. i w okresie od początku 2008 roku do połowy 2010 roku z S. B. i od połowy 2010 roku do 1 lutego 2012 roku z A. G. (1) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu dokonywał wewnątrzspółnotowego nabycia na terytorium H. i przewozu przez terytorium N. na terytorium P. znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 1292 kilogramów w ten sposób, że we wskazanym okresie czasu w specjalnie przerobionych do tego celu samochodach osobowych marek R. i H., w których to zostały przerobione zbiorniki paliwa przygotowane w ten sposób przez S. B., a w okresie późniejszym przez A. G. (1) przewoził przez terytorium H. i N. każdorazowo co najmniej 7 kilogramów marihuany nabywanych przez K. B. w H. i będąc pilotowanym drugim pojazdem prowadzonym przez K. B. dokonywał ich przywozu na terytorium P.,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4) B. S. o to, że:

I. w okresie od początku 2010 roku i nie później niż do końca kwietnia 2010 roku na terenie W. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnionych przestępstw stałe źródło dochodu uczestniczył wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i psychotropowych w postaci co najmniej 1500 gram marihuany, co najmniej 550 gram kokainy, które to środki nabywał od A. G. (1) za łączną kwotę co najmniej 50 tysięcy złotych w ten sposób, że we wskazanym okresie nabył odpowiednio 50 gram, następnie 100 gram i 400 gram kokainy oraz dwukrotnie po 250 gram marihuany i jeden kilogram marihuany, celem dalszej sprzedaży nieustalonym osobom na terenie miasta W., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie na początku 2011 roku na terenie W. czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu uczestniczył wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 1 kilograma marihuany w ten sposób, że nabył od A. G. (1) wskazane środki odurzające za kwotę 13 tysięcy PLN celem dalszej sprzedaży innym osobom na terenie miasta W., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie miesiąca kwiecień 2011 roku na terenie W., czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu uczestniczył wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci co najmniej 1 kilograma amfetaminy w ten sposób, że zbył A. G. (1) wskazaną

substancję psychotropową za kwotę 5500 zł, celem dalszej sprzedaży innej ustalonej osobie na terenie miasta W., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 30 stycznia 2015 r.:

1. w ramach czynu zarzuconego w pkt I uznał oskarżonego K. B. za winnego tego, że w okresie nie wcześniej niż od 11 sierpnia 2010r. do 1 lutego 2012 r. wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. Z. oraz A. G. (1) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu dokonywał wewnątrzspółnotowego nabycia na terytorium H. i przewozu przez terytorium N. na terytorium P. znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 360 kilogramów w ten sposób, że we wskazanym okresie czasu w specjalnie przerobionych do tego celu samochodach osobowych marek R. i H., w których to zostały przerobione zbiorniki paliwa nabywał w nieustalonej kwocie od nieustalonych osób na terytorium H. wskazany środek odurzający każdorazowo w ilości co najmniej 7 kilogramów, pilotując drugim pojazdem samochód, który to prowadził J. Z. i w którym były schowane ww. środki odurzające dokonywał ich przywozu przez terytorium N. na teren P., przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. (Dz. U. z 2012r. poz. 124- tekst jednolity z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. przy zastosowaniu art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 100 zł (sto złotych);
2. na podstawie art. 45 §1 k.k. w związku ze skazaniem w pkt 1 orzekł wobec oskarżonego K. B. przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych);
3. oskarżonego K. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt II i przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. (Dz. U. z 2012r. poz. 124- tekst jednolity z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. przy zastosowaniu art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 100 zł (sto złotych);
4. na podstawie art. 45§1 k.k. w związku ze skazaniem w pkt 2 orzekł wobec oskarżonego K. B. przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 21.555 zł (dwadzieścia jeden tysięcy pięćset pięćdziesiąt pięć złotych);
5. na podstawie art. 85§1 i 86§1 i 2 k.k. w miejsce orzeczonych z osobna kar pozbawienia wolności i grzywny orzekł wobec oskarżonego K. B. karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 zł (sto złotych);
6. oskarżonego S. B. uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt I, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;
7. oskarżonego S. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt II i przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. (Dz. U. z 2012r. poz. 124- tekst jednolity z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. przy zastosowaniu art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt złotych);

8. na podstawie art. 45 §1 k.k. w związku ze skazaniem w pkt 7 orzekł wobec oskarżonego S. B. przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 5.580 (pięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt złotych);

9. w ramach zarzuczonego mu czynu oskarżonego J. Z. uznał za winnego tego, że w okresie nie wcześniej niż od 11 sierpnia 2010r. do 1 lutego 2012 r. wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym K. B. oraz A. G. (1) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu dokonywał wewnątrzspółnotowego nabycia na terytorium H. i przewozu przez terytorium N. na terytorium P. znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 360 kilogramów w ten sposób, że we wskazanym okresie czasu w specjalnie przerobionych do tego celu samochodach osobowych marek R. i H., w których to zostały przerobione zbiorniki paliwa przygotowane w ten sposób przez A. G. (1) przewoził przez terytorium H. i N. każdorazowo co najmniej 7 kilogramów marihuany nabywanych przez K. B. w H. i będąc pilotowanym drugim pojazdem prowadzonym przez K. B. i dokonywał ich przywozu na terytorium P., przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. (Dz. U. z 2012r. poz. 124- tekst jednolity z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. przy zastosowaniu art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 100 zł (sto złotych);

10. oskarżonego B. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuczonego mu w pkt I i przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję występkę z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. (Dz. U. z 2012r. poz. 124- tekst jednolity z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64§1 k.k. i na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. przy zastosowaniu art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych);

11. na podstawie art. 45§1 k.k. w związku ze skazaniem w pkt 10 orzekł wobec oskarżonego B. S. przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 2.600 (dwa tysiące sześćset złotych);

12. oskarżonego B. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuczonego mu w pkt II i przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję występkę z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. (Dz. U. z 2012r. poz. 124- tekst jednolity z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64§1 k.k. i na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. przy zastosowaniu art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych);

13. na podstawie art. 45§1 k.k. w związku ze skazaniem w pkt 12 orzekł wobec oskarżonego B. S. przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 1.000 zł (jeden tysiąc złotych);

14. oskarżonego B. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuczonego mu w pkt III i przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję występkę z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. (Dz. U. z 2012r. poz. 124- tekst jednolity z późn. zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64§1 k.k. i na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. przy zastosowaniu art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych);

15. na podstawie art. 45§1 k.k. w związku ze skazaniem w pkt 12 orzekł wobec oskarżonego B. S. przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 1.000 zł (jeden tysiąc złotych);

16. na podstawie art. 85 i art. 86§1 i 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone wobec oskarżonego B. S. i wymierzył mu karę łączną 3(trzech) lat pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20, (dwadzieścia złotych);

17. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku ze skazaniem w pkt 9 orzekł przepadek wobec oskarżonego J. Z. dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych(...) strona 1093-1095, poz. 1 (samochód osobowy H. (...) nr rej. (...)), poz. 2 (samochód osobowy marki R. (...)) nr rej. (...), poz. 13 (umowa kupna sprzedaży na samochód marki H. (...)), poz. 17 (kluczyk ze znaczkem H. sztuk 2), poz. 19 (1 sztuk kluczyk ze znaczkem R.), poz. 37 (karta pojazdu(...)), poz. 38 (dowód rejestracyjny(...)), poz. 39(wypowiedzenie umowy ubezpieczenia), poz. 40 (polisa (...)), poz. 41 (informacja o ubezpieczeniu), poz. 42 (umowa kupna-sprzedaży), poz. 44 (umowa kupna-sprzedaży z dnia 29 października 2011r. na samochód R. (...) nr rej. (...)), poz. 45 (karta pojazdu na samochód R. (...)) przechowywanych na parkingu depozytowym i magazynie dowodów rzeczowych Drz. (...) - (...);

18. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku ze skazaniem w pkt 1 orzekł przepadek wobec oskarżonego K. B. dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych (...) poz. 1 strona 1100- (...) poz. 9 - 10

(kluczyk z napisem R. z pilotem szt. 1 i klucz samochodowy sztuk 2 w tym jeden z napisem H. (...) pilotem - Drz. (...) - (...)) oraz w związku ze skazaniem w pkt 1 i 7 wobec oskarżonych K. B. i S. B. orzekł przepadek dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych(...), strona (...) poz. 1 (cztery rękawiczki materiałowe jako ślad nr 1), poz. 2 (kalendarz książkowy), poz. 4 (dwie rękawiczki materiałowe jako ślad nr 4), poz. 5 (siedem niedopałków jako ślad nr 5) i poz. 6 (czternaście rękawiczek materiałowych jako ślad nr 6);

19. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. D. , Kancelaria Adwokacka w W., ul. (...) lokal (...), (...) - (...) W. kwotę 2.509,20 zł (dwa tysiące pięć) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. z urzędu, zawierającej stawkę podatku od towarów i usług obowiązującą w dniu orzekania;

20. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłaty od orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny w kwotach:

- od oskarżonego K. B. w kwocie 7239 zł (siedem tysięcy dwieście trzydzieści dziewięć złotych);

- od oskarżonego S. B. w kwocie 6455 zł (sześć tysięcy czterysta pięćdziesiąt pięć złotych);

- od oskarżonego J. Z. w kwocie 5455 zł (pięć tysięcy czterysta pięćdziesiąt pięć złotych);

- od oskarżonego B. S. w kwocie 3855 zł (trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt pięć złotych);

zwalniając ich od kosztów sądowych w pozostałym zakresie i wydatki przejął na rachunek Skarbu Państwa, zaś na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. kosztami procesu w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców wszystkich oskarżonych oraz przez prokuratora na niekorzyść oskarżonych K. B., S. B. i J. Z. w całości.

Obrońca oskarżonego K. B. zaskarżając wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego na podstawie art. 427 k.p.k. zarzucił mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.) w szczególności:

1. art. 5 §2 i art. 7 k.p.k. poprzez dowolne i niezgodne z zasadami logicznego rozumowania przyjęcie, iż oskarżony brał udział w obrocie marihuaną w okresie pomiędzy marcem 2004 i 11 sierpnia 2010r. w sytuacji jednoczesnego przyjęcia przez sąd, iż brak jest podstaw do przypisania mu wewnątrzspółnotowego nabycia i przemytu z H. tej samej marihuany, która następnie miała być przedmiotem obrotu;

2. art. 410 k.p.k. poprzez nie znajdujące oparcia w materiale dowodowym przyjęcie za ustalone, że przedmiotem obu czynów przypisanych oskarżonemu było ziele konopi zaliczane do środków odurzających w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w szczególności zaś jaka była rzeczywista zawartości takiego ziela konopi w suszu, o którym zeznaje A. G. (1);

3. art. 7 k.p.k. poprzez dowolne przyjęcie, iż oskarżony był w posiadaniu kluczyków i pilotów do samochodów R. i H., w sytuacji, kiedy oskarżony oświadczył do protokołu przeszukania, iż nie są to jego przedmioty, zaprzeczył ich posiadaniu i używaniu, zaś w toku postępowania zaniechano przeprowadzenia jakichkolwiek badań celem ustalenia czy znajdują się na nich ślady daktyloskopijne lub ślady DNA pozwalające na przypisanie ich oskarżonemu.

W oparciu o przepis art. 427 §1 k.p.k. i art. 437 §1 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych K. B. i S. B. zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w części dotyczącej punktów 1 i 3 na korzyść oskarżanych K. B. oraz w części dotyczącej punktu 7 na korzyść S. B. na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4, art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a także nielogiczną, wewnętrznym sprzeczną i niezrozumiałą ocenę zeznań świadka A. G. (1) dotyczących rzekomego przemytu z H. marihuany przez K. B. polegającą na tym, że:

- Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka G. odnośnie przemytu dokonanego rzekomo przez K. B. w okresie od 11 sierpnia 2010 roku do 1 lutego 2012 roku i przyjął zeznania świadka G. za podstawę skazania oskarżonego, a jednocześnie

- Sąd uznał zeznania świadka G. za niewystarczające do skazania K. B. za udział w tym przemyśle w okresie od roku 2004 do 11 sierpnia 2010 roku, z uwagi na to, że w ocenie Sądu „były to jedynie wiadomości z zaskarżenia”;

- Sąd zupełnie pominął w swoich rozważaniach na temat oceny dowodów fakt, że z zeznań świadka A. G. (1) jednoznacznie wynika, że jedynym źródłem jego wiedzy o przemyśle narkotyków z H. w latach 2004-2012 są informacje uzyskane od K. B., podczas gdy K. B. w swoich wyjaśnieniach złożonych na rozprawie kategorycznie zaprzecza, aby mówił o tym A. G. (1) i wyjaśnienia te nie były przedmiotem oceny Sądu;

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4, art. 7, k.p.k. poprzez nielogiczną, dowolną, niekonsekwentną i niezrozumiałą ocenę zeznań świadka A. G. (1) jako prawdziwych i mogących stanowić podstawę do skazania K. B. za udział w przemyśle marihuany przy jednoczesnym przyjęciu przez Sąd kilku rozbieżnych wersji co do stanu wiedzy świadka A. G. (1) w tym zakresie i uznaniu kolejno przez Sąd, że:

świadek nie wiedział o przemytach, do których doszło w okresie do połowy 2010 roku

świadek miał o tym wiedzę już od 2004 roku

świadek miał wiedzę o przemytach od 2004 roku jednak o sposobie ich dokonywania wiedział od połowy 2010 roku bez wskazania, której z tych trzech rozbieżnych wersji Sąd dał wiarę i dlaczego, co czyni uzasadnienie w tym zakresie niezrozumiałym i uniemożliwia prześledzenie prawidłowości rozumowania Sądu;

3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4 i art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd ustaleń nie znajdujących jakiegokolwiek potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a polegających na ustaleniu, że K. B., dokonując przemytu marihuany z H. działał wspólnie i w porozumieniu między innymi z A. G. (1), podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności z samych zeznań świadka A. G. (1), w żaden sposób nie wynika, że świadek ten dokonywał przewozu marihuany na

terytorium P. z H., a wynika z nich jedynie to, że w H. był dwa razy w życiu, raz po samochód i raz u kolegi, a wyjazdy te nie miały żadnego związku ani z K. B., ani z przemytem narkotyków;

4. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4 i art. 7 k.p.k. poprzez błędne i dowolne przyjęcie, że zeznania świadka A. G. (1) znajdują potwierdzenie w innych przeprowadzonych dowodach w postaci oględzin samochodów H. i R., opinii biegłego z zakresu fizykochemii oraz zeznań świadka R. P., podczas gdy

z zeznań świadka R. P. wynika, że marihuana dostarczana mu przez A. G. (1) nosiła ślady smarów, zaś z opinii biegłego nie wynika, aby w przerobionych bakach stwierdzono ślady substancji zakazanych ujętych w wykazie będącym załącznikiem do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a ponadto z opinii tej oraz oględzin przerobionych zbiorników, jednoznacznie wynika, że były one suche i nie nosiły śladów smaru co jednoznacznie prowadzi do wniosku, że marihuana, która była przedmiotem obrotu pomiędzy świadkiem G. i świadkiem P. nie mogła pochodzić z tych zbiorników i co wyklucza, wbrew ocenie dokonanej przez Sąd, możliwość uznania zeznań świadka A. G. (1) za wiarygodne w tym zakresie;

5. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4 i art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że zeznania A. G. (1) dotyczące przemytu marihuany z H. znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka R. P., dotyczących rzekomego odnalezienia w paczce z marihuaną telefonu, na którego wyświetlaczu pojawił się napis „(...)” i napisy w języku obcym, podczas gdy zeznania te w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego, nie mogły być uznane przez Sąd za wiarygodne, ponieważ świadek R. P., nie znał języka holenderskiego, a ponadto, co wynika z ogólnie dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego, po włączeniu telefonu na terytorium P. pojawia się operator polskiej sieci, zaś w żadnym z telefonów nie pojawia się nazwa kraju, w którym telefon ten został zakupiony i zarejestrowany;

6. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4 i art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że zeznania świadka A. G. (1) są logiczne i konsekwentne w zakresie wskazania H. jako miejsca pochodzenia rzekomo przemyconej marihuany na podstawie faktu, że świadek ten, jak wynika z jego zeznań, miał widzieć w samochodach produkty spożywcze z niemieckimi napisami i na tej podstawie wskazał, że pochodzą one z H. przy jednoczesnym stwierdzeniu świadka, że nie zna języka holenderskiego i nie jest w stanie odróżnić produktów niemieckich od austriackich i szwajcarskich;

7. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4 i art. 7 k.p.k. poprzez niezasadne i bezkrytyczne uznanie za wiarygodne zeznań świadka A. G. (1) w zakresie rzekomego rozpakowywania dostaw marihuany w garażu, otwierania w tym garażu opakowań z marihuaną i przygotowywania tam próbek dla klientów, podczas gdy w wyniku przeszukania garażu nie ujawniono śladów żadnych narkotyków, co w przypadku rozpakowywania opakowań z hermetycznie zabezpieczonym suszem nie jest możliwe bez pozostawienia żadnych śladów z uwagi na właściwości fizyczne marihuany będącej suszem roślinnym ulegającym łatwemu rozsypaniu;

8. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 k.p.k. poprzez dowolne ustalenie przez Sąd, że marihuana która miałaby być przedmiotem rzekomego przemytu pochodziła z H., jedynie na tej podstawie, że H. jest krajem liberalnym w zakresie narkotyków miękkich, takich jak marihuana, podczas gdy stwierdzenie takie nie jest wystarczające dla poczynienia ustaleń faktycznych, zwłaszcza w sytuacji, gdy fakt przemytu marihuany z H., nie wynika z pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;

9. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd sprzecznych i niezrozumiałych ustaleń polegających na tym, że

- Sąd ustalił, że K. B. brał udział w obrocie marihuaną w latach 2004-2012

- Sąd ustalił, że S. B., brał udział w obrocie marihuaną w latach 2008-2010

przy jednoczesnym przyjęciu, że:

- nie dokonywano przemytów marihuany w latach 2004 - 2010, co skutkowało zmianą opisu czynu w odniesieniu do popełnienia przestępstwa przemytu przez K. B. poprzez wyeliminowanie okresu od 2004 r. do sierpnia 2010 roku i uniewinnieniem z zarzutu przemytu w latach 2008 - 2010 S. B., a zatem przyjęcie, że do tych przestępstw nie doszło, a równocześnie brakiem wskazania przez Sąd w uzasadnieniu, skąd miałyby pochodzić narkotyki wprowadzane do obrotu przez obu oskarżonych oraz błędne uznanie zeznań A. G. (1) w tej kwestii obrotu za wiarygodne w sytuacji gdy jako źródło pochodzenia narkotyków wprowadzanych do obrotu podaje ich przemyt, zaś wszyscy świadkowie, którzy złożyli zeznania w zakresie obrotu narkotykami z A. G. (1) (które to narkotyki miałyby pochodzić zdaniem świadka G. od K. B. i być przekazywane również przez S. B.) kategorycznie zaprzeczyli, aby A. G. (1) w ogóle przekazywał im marihuanę;

10. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4, art. 7, art. 92 k.p.k. poprzez:

- błędne i dowolne przyjęcie, że fakt znalezienia przez świadka A. G. (1) w samochodzie - magazynie rozsypanej marihuany, ma świadczyć o tym, że dokonywał on transakcji z S. B. i to on miał tą marihuanę rozsypać i pominięcie przez Sąd, tego, że z zeznań A. G. (1), jednoznacznie wynika, że S. B. na rzekomo umówione spotkanie nie przybył, zaś jedyne co świadek zobaczył to rozsypała w samochodzie magazynie marihuana

- nieuwzględnienie przez Sąd faktu, że jeżeli przekazywanie marihuany miało się odbywać poprzez umieszczanie jej w samochodach magazynach, tak aby nie doszło do dekonspiracji poczynąń i ewentualnego zatrzymania na gorącym uczynku osób uczestniczących w transakcji, to nielogicznym jest, że jej uczestnicy mieliby się w celu jej sfinalizowania spotykać w tym samym miejscu;

11. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4 i art. 7 k.p.k. poprzez nieuprawnione uznanie przez Sąd zeznań przesłuchanych w toku przewodu sądowego świadków M. W., R. J., K. M., A. S., M. M. (2) za niewiarygodne w całości z tego powodu, że zdaniem Sądu, świadkowie ci pouczeni byli o ich uprawnieniach z art 183 k.p.k., nie chcą pogarszać swojej sytuacji procesowej ponieważ toczą się przeciwko nim postępowania karne związane między innymi z obrotem środkami odurzającymi, zaś świadek A. G. (1) jest osobą która podjęła współpracę z organami ścigania i z tego powodu zasługuje na danie mu wiary mimo, że jego zeznania nie są zbieżne z zeznaniami wyżej wskazanych świadków, podczas gdy wskazane przez Sąd okoliczności nie mogą decydować o braku wiarygodności wyżej wymienionych świadków w zakresie ich znajomości z oskarżonymi czy też ich wiedzy na temat ewentualnych przestępstw przez nich popełnianych, albowiem świadkom tym zostały przedstawione zarzuty związane z obrotem narkotykami z A. G. (1), a nie z oskarżonymi, a zatem nie mają żadnego interesu w składaniu nieprawdziwych zeznań, natomiast gdyby ich zeznania mogły obciążyć ich samych mogli skorzystać ze swych uprawnień do odmowy odpowiedzi na pytania, o czym zostali pouczeni przed przesłuchaniem;

12. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 92, art. 167, art. 170 § 1 pkt. 2 i 5, art. 366 § 1 k.p.k. poprzez bezzasadne i nielogiczne oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego K. B. o przesłuchanie K. W. i Ł. K. jako nie mających żadnego znaczenia dla postępowania, ponieważ w ocenie Sądu, nie ma znaczenia dla prowadzonego postępowania, co z nabytymi według tego aktu oskarżenia od K. B. narkotykami zrobił A. G. (1) oraz kto i gdzie wozził go taksówkami, podczas gdy okoliczności te mają istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego, ponieważ A. G. (1) zeznając w toku postępowania sądowego wyraźnie wskazuje, że wszelkie wyliczenia dotyczące zakupionych od oskarżonego narkotyków, (a więc także tych przekazywanych przez S. B.) opiera on nie na pamięci o tym ile ich nabył, ale za ile i komu je sprzedał, a ponadto wskazuje na fakt, że na transakcje narkotykowe bardzo często jeździł taksówkami, między innymi prowadzonymi przez W., który był taksówkarzem, podczas gdy jednocześnie Sąd dopuścił dowód z zeznań wcześniej wnioskowanych świadków M. W., R. J., K. M., A. S., M. M. (2) na tożsame okoliczności o jakich mieli zeznawać świadkowie K. W. i Ł. K., co

stanowi przejaw niekonsekwencji Sądu poprzez uznawanie raz, że okoliczności związane z transakcjami A. G. (1) nie mają znaczenia dla sprawy, a innym razem, przy uwzględnianiu wniosków, że je mają;

13. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 92, art. 167, art. 193 § 1, art. 366 § 1 i art. 410 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego S. B. złożonego na rozprawie w dniu 13 maja 2014 roku w przedmiocie uzyskania dodatkowej dokumentacji medycznej obejmującej okres od grudnia 2013 roku w związku z kolejną próbą samobójczą tego oskarżonego oraz o zasięgnięcie opinii biegłych co do zdolności do jego udziału w postępowaniu, z uwagi na to, że w ocenie Sądu sprawa jego udziału w postępowaniu, została dostatecznie wyjaśniona w związku z przesłuchaniem na rozprawie w tym samym dniu biegłych psychiatrów, podczas gdy z treści wypowiedzi biegłych jednoznacznie wynika, że nie wiedzą oni czy oskarżony jest dalej leczony, ponieważ ich wiedza kończy się na konsultacjach prowadzonych do 19 grudnia 2013 roku, nie wiedzą jakie leki przyjmuje, zatem nie można stwierdzić, by mogli się wypowiedzieć co do kwestii związanych z uczestnictwem S. B. w rozprawach po dniu 19 grudnia 2013 roku;

14. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 92, art. 167, art. 193 § 1, art. 366 § 1 i art. 410 k.p.k. poprzez bezzasadne i niekonsekwentne oddalenie wniosku dowodowego złożonego na rozprawie w dniu 13 maja 2014 roku o zwrócenie się do obu zespołów biegłych, którzy mieli wydać opinię co do tego czy K. B. jest zdolny do brania udziału w postępowaniu z uwzględnieniem jego zachowania podczas podejmowania prób samobójczych, jego badania oraz stwierdzenia czy jest możliwe przeprowadzenie innych badań, które umożliwią udzielenie odpowiedzi na powyższe pytanie i jaki jest stan jego zdrowia z uwagi na fakt, że w ocenie Sądu sprawa zdolności do udziału oskarżonego w postępowaniu sądowym, została wyjaśniona w opinii biegłych psychiatrów na rozprawie w dniu 13 maja 2014 roku, podczas gdy biegli wypowiadali się na podstawie informacji znanych im z obserwacji i związanej z nią dokumentacji, a także na podstawie oceny zachowania na sali sądowej, nie wypowiedzieli się natomiast co do okoliczności wskazanych przez świadka M. B., które stały się asumptem do dopuszczenia przez Sąd dowodu z opinii biegłych psychiatrów na okoliczność zdolności do udziału w postępowaniu K. B. i jego aktualnego stanu zdrowia, oraz ustalenie czy nie nastąpiły od czasu ostatniego badania zmiany w stanie zdrowia oskarżonego, a która to opinia nie została wydana;

15. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7, art. 92 i art. 410 k.p.k. poprzez całkowite pominięcie, a w konsekwencji brak oceny wyjaśnień oskarżonych K. B. i S. B. złożonych na rozprawie w dniu 26 stycznia 2015 roku, a poprzestanie jedynie ocenie ich wyjaśnień z postępowania przygotowawczego i początkowej fazy postępowania sądowego, w sytuacji kiedy w odniesieniu do zarzutu przemytu marihuany wiedza świadka A. G. (1) wynika jedynie z informacji rzekomo pochodzących od K. B., który temu zaprzeczył, a jego wyjaśnienia w tym zakresie złożone na rozprawie, nie były przedmiotem oceny Sądu, co prowadzi do wniosku, że Sąd nie odniósł się do całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;

16. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku a to art 7 k.p.k. poprzez zupełny brak wskazania przez Sąd w uzasadnieniu, okoliczności, dowodów i argumentów stanowiących podstawę do uznania S. B. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, oraz K. B. za winnego zarzucanego mu jako drugiego czynu co uniemożliwia odniesienie się do wydanego w tym zakresie orzeczenia, a także jego kontrolę instancyjną ponieważ nie sposób prześledzić toku rozumowania Sądu wydającego rozstrzygnięcie w tym zakresie.

Na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych K. B. oraz S. B. od popełnienia przypisanych im w wyroku czynów lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy oskarżonych do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego J. Z. zaskarżając powyższy wyrok Sądu Okręgowego w całości na korzyść tego oskarżonego na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez:

a) uznanie za wiarygodne zeznań świadka A. G. (1) na okoliczność dokonywania przez oskarżonego Z. przemytu marihuany oraz jej ilości rzekomo przewożonej przez niego, w sytuacji gdy wszystkie pozostałe w sprawie dowody wskazywały na brak sprawstwa oskarżonego,

b) nie danie wiary spójnym i jednoznacznym zeznaniom świadków: M. W., K. M., R. J., A. S., M. M. (2), A. L., a uznanie za wiarygodne zeznań świadka A. G. (1), w sytuacji w której pamięta on dziesiątki transakcji narkotykowych wraz z podaniem szczegółowej gramatury, a nie pamięta danych oskarżonego, tego o czym z nim rozmawiał, gdzie i kiedy go widział, gdzie się leczył psychiatrycznie, w okolicznościach, w których jak ustalił sąd zażywał bardzo duże ilości narkotyków, zwłaszcza kokainy od 2004 roku,

c) faktyczne nie dokonanie oceny opinii z zakresu badań biologicznych i chemicznych, które wskazywały, że nie można określić czy odnalezione w obydwu samochodach należących do oskarżonego, a zidentyfikowane ślady pochodzą z ziela konopi włóknistych, inne niż włókniste, czy żywicy konopi,

a w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego, co z kolei skutkowało uznaniem, że oskarżony J. Z. wspólnie i w porozumieniu z K. B. oraz A. G. (1) dokonywał wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających, które to ustalenie miało wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Naruszenia art. 424 k.p.k. poprzez:

d) lapidarność ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym przestępstwa rzekomo popełnionego przez oskarżonego, a w szczególności brak omówienia niektórych dowodów przeprowadzonych w sprawie, na przykład badań chemicznych i biologicznych, brak porównania tego dowodu z pozostałymi dowodami oraz jego omówienia, brak omówienia znamion strony podmiotowej przypisanego przestępstwa.

Na podstawie art. 437 k.p.k. wniósł o:

uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji ewentualnie o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Obrońca oskarżonego B. S. zaskarżając powyższy wyrok w zakresie czynów opisanych w pkt I, II i III aktu oskarżenia na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 2 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz a 410 k.p.k. mające wpływ na treść wyroku, przez wybiórczą oraz całkowicie dowolną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności: bezkrytyczne danie wiary zeznaniom świadka A. G. (1) z postępowania przygotowawczego, które nie zostały powtórzone, a jedynie potwierdzone w toku postępowania sądowego, a które jako niepoparte żadnymi innymi dowodami powinny podlegać wnikliwej i ostrożnej ocenie przy jednoczesnym bezpodstawnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom świadków M. M. (2) oraz A. S. popartych dowodami, którym Sąd dał wiarę i rozstrzygnięcie powstałych w ten sposób niedających się usunąć wątpliwości w całości na niekorzyść oskarżonego, a także nie odniesienie się do całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i pominięcie dowodów ; protokołów Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie, co w konsekwencji doprowadziło do ustaleń faktycznych niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy z naruszeniem zasady prawdy materialnej i zasady obiektywizmu;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. mające wpływ na treść wyroku, poprzez dowolną i jednostronną ocenę wiarygodności dowodu z pomówienia oskarżonego przez świadka A. G. (1), w szczególności nieustosunkowanie się do przesłanek wskazywanych w orzecznictwie jako niezbędnych przy dokonywaniu weryfikacji dowodu z pomówienia, a zwłaszcza bardzo ogólne potraktowanie kryterium konieczności wsparcia pomówienia innym dowodem a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku, polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych czynów mimo braku innych poza; wątpliwymi pomówieniami dowodów w sprawie;

3. naruszenie prawa procesowego tj. art. 167 k.p.k. w zw. 170 § 1 punkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. mające wpływ na treść wyroku poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego z przesłuchania M. P. i dołączenia do akt sprawy wnioskowanych protokołów i rozpraw na okoliczność wykazania braku wiarygodności zeznań świadka A. G. (1), które były składane na rozprawie w dniu 13 maja

2014 r., a następnie dwukrotnie ponawianego w toku procesu w sytuacji, kiedy okoliczność, na którą miał zeznawać świadek miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy a dowód był możliwy i konieczny do przeprowadzenia z uwagi na okoliczności, których nie można było wykazać w inny sposób;

4. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez niedostateczne ustosunkowanie się do zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w odniesieniu do zeznań świadka A. G. (1), ale i do pozostałego materiału dowodowego, potraktowanie dowodów w sposób ogólnikowy i uproszczony, nie wyjaśnienie licznych rozbieżności, wątpliwości i nieścisłości a w rezultacie sporządzenie uzasadnienia w znacznym stopniu utrudniającego kontrolę instancyjną wydanego orzeczenia.

W powołaniu na powyższe zarzut, na zasadzie art. 427 k.p.k., wniósł o:

1. zmianę wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego B. S. i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu w punkcie I, II i III aktu oskarżenia czynów, a konsekwencji także zmianę rozstrzygnięcia w kwestii kary łącznej i wysokości kosztów sądowych zasądzonych od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa;

ewentualnie, z ostrożności procesowej;

2. uchylenie wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego B. S. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Natomiast prokurator na podstawie art. 425 § 1i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. i art. 447 k.p.k. zaskarżył wskazany wyrok na niekorzyść oskarżonych K. B., S. B. i J. Z. w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. błędy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na jego treść, a polegające na:

- błędnym przyjęciu, iż K. B. i J. Z. dopuścili się zarzucanego im przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w okresie od 11 sierpnia do 1 lutego 2012 r., podczas, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż K. B. dopuścił się ww. przestępstwa w okresie od marca 2004 r. do 1 lutego 2012 r., zaś J. Z. w okresie od połowy 2005 r. do dnia 1 lutego 2012 r.,

- błędnym przyjęciu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż S. B. uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu marihuany na terytorium H. podczas gdy z zeznań świadka A. G. (2) płynie wniosek przeciwny,

- niesłusznym stwierdzeniu braku podstaw do wyliczenia wysokości korzyści majątkowej osiągniętej przez J. Z. z tytułu popełnienia zarzucanego mu przestępstwa oraz na błędnym wyliczeniu wysokości osiągniętych przez K. B. oraz S. B. korzyści majątkowych z popełnionych przestępstw, co skutkowało nie orzeczeniem przez Sąd wobec J. Z. przepadku równowartości korzyści majątkowej oraz orzeczeniem wobec K. B. oraz S. B. przypadków równowartości korzyści majątkowych osiągniętych z popełnionych przestępstw w wysokości rażąco niskiej.

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treści orzeczenia, a polegającą na obrazie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną, i pozostającą w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

3. obrazę prawa materialnego - art. 45 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec K. B. i S. B. przypadków części równowartości korzyści majątkowych osiągniętych z popełnionych przestępstw, podczas gdy zgodnie z ww. przepisem wobec

oskarżonych winien być orzeczony przepadek całości równowartości korzyści majątkowej, bowiem nie podlega ona zwrotowi pokrzywdzonemu ani innemu podmiotowi.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 437 § 1 k.k. wniósł o: uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zasadna jest apelacja wniesiona przez prokuratora oraz w części apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych K. B., S. B. i J. Z. i zawarte w tych apelacjach wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym tych oskarżonych. Natomiast nie zasługuje na uwzględnienie apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego B. S. i zawarte w niej wnioski końcowe.

Odnośnie apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońców oskarżonych K. B., S. B., J. Z..

Za trafny należy uznać zarzut obrazy art. 7 k.p.k. zawarty w apelacji prokuratora, który jak wynika z uzasadnienia odnosi się do sposobu oceny zeznań świadka A. G. (1).

Podzielić należy stanowisko autora omawianej apelacji, że ocena tego dowodu dokonana przez Sąd pierwszej instancji jest niekonsekwentna, Sąd meriti uznał bowiem, iż zeznania A. G. (1) są do zasady wiarygodne i w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wielokrotnie się do nich odwoływał wskazując, że świadek ten przedstawił bardzo dużą ilość faktów, nazwisk kontrahentów oraz miejsca popełnienia czynów a jednocześnie przyjął, że zeznania A. G. (1) dotyczące handlu narkotykami przez oskarżonych w okresie przed 2010 r. nie stanowią wystarczającego dowodu, aby przypisać oskarżonym popełnienie przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, również w okresie pomiędzy marcem 2004 r. a 11 listopada 2010 r.

Zarzut prokuratora, że Sąd Okręgowy nie uzasadnił swojego stanowiska w tym zakresie w sposób przekonujący i wyczerpujący jest trafny.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 40-41) wynika, że zdaniem Sądu korekta opisu czynu zarzuczonego oskarżonemu K. B. i J. Z. jest konsekwencją braku możliwości przyjęcia, aby przemyt marihuany w całym zarzuconym okresie odbywał się w okolicznościach przedstawionych w opisie czynu i chodzi głównie w tym zakresie o samochody marki R. (...) i H. (...), które zostały zakupione znacznie później niż w marcu 2004 r., gdyż H. została zakupiona w dniu 11 sierpnia 2010 r. a R. w dniu 20 stycznia 2011 r.

Wydaje się, że Sąd meriti zbyt dużą wagę przywiązał właśnie do tego faktu, nie analizując w sposób wszechstronny pozostałych dowodów w ich wzajemnym powiązaniu.

Jeżeli Sąd Okręgowy zasadniczo uznał za wiarygodne zeznania złożone przez A. G. (1) dotyczące przemytu narkotyków z H. oraz obrotu nimi, to zasadnie podnosi prokurator, że Sąd mógł w tym zakresie zmienić opis zarzucanych K. B. i J. Z. czynów odnośnie kwestii korzystania z konkretnych samochodów określonych marek.

Taki sposób oceny zeznań świadka A. G. (1) doprowadził Sąd do tego rodzaju ustaleń, które jak trafnie podnosi obrońca K. B., że Sąd przyjął, iż oskarżony ten brał udział w obrocie marihuaną w okresie pomiędzy marcem 2004 r. i 11 sierpnia 2010 r. w sytuacji jednoczesnego przyjęcia, że brak jest podstaw do przypisania temu oskarżonemu wewnątrzspółnotowego nabycia i przemytu z H. tej samej marihuany, która następnie miała być przedmiotem obrotu.

Zmieniając opis czynu zawartego w pkt I i skracając w sposób znaczny okres, w którym K. B. wspólnie i w porozumieniu z oskarżonymi J. Z. oraz A. G. (1) dokonywał wewnątrzspółnotowego nabycia na terytorium H. i przewozu znacznych ilości środków odurzających, jednocześnie uznał K. B. za winnego popełnienia czynu zarzuczonego mu w pkt II, który

obejmuje okres od marca 2004 r. do 1 lutego 2012 r. polegającego na obrocie środkami odurzającymi w postaci marihuany, która pochodziła z H..

W takiej sytuacji zasadnie podnoszą obrońcy, że należało ustalić, jaką marihuanę i skąd pochodzącą oskarżeni wprowadzali do obrotu przed 11 sierpnia 2010 r.

Podzielić należy również stanowisko prokuratora, że Sąd Okręgowy nie rozważył w sposób wszechstronny i wnikliwy wszystkich okoliczności i aspektów dotyczących zachowania S. B..

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że w ocenie Sądu nie zostały spełnione ustawowe znamiona występku z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zdaniem Sądu meriti brak jest dowodów, że oskarżony S. B. był w H., uczestniczył w przywozie, wywozie, nabyciu marihuany.

Jednocześnie Sąd stwierdził, że świadek S. G. wskazywał na udział tego oskarżonego przy rozpakowywaniu przemyczonej marihuany, ale nie w jej przemyśle.

W aspekcie tego na akceptację zasługuje stanowisko prokuratora, że w opisanej sytuacji Sąd Okręgowy powinien chociażby rozważyć, czy rozładunek przemyczonych narkotyków nie stanowił pomocnictwa do przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd meriti nie czynił jednak w tym zakresie żadnych rozważań i w związku z tym chociażby z tego względu wyrok w zakresie omawianego czynu należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Przy dokonanych przez Sąd ustaleniach faktycznych za całkowicie trafny i zasadny uznać należy zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 45

§ 1 k.k. zawarty w apelacji prokuratora.

Autor omawianej apelacji na stronie 12-14 w sposób przekonujący wykazał, że Sąd Okręgowy orzekł wobec oskarżonych K. B., S. B. przepadek odpowiadający zaledwie (...) wysokości uzyskanej korzyści majątkowej, gdyż Sąd pomylił gramy z kilogramami.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd wskazał, iż przyjął za podstawę orzeczanego środka karnego kwoty, za które narkotyki zostały faktycznie sprzedane a więc 15 zł za 1 gram marihuany.

Trafnie podnosi skarżący prokurator, że Sąd Okręgowy nie dokonał przeliczenia wagi narkotyków określonych w sentencji wyroku z kilogramów na gramy i w konsekwencji obliczył wartość osiągniętej korzyści mnożąc przyjętą kwotę za gram przez 360 gram w sytuacji, gdy ustalona ilość tych narkotyków to 360 kilogramów.

Ponadto prokurator zasadnie twierdzi, że Sąd dwukrotnie orzekł przepadek jednej korzyści majątkowej uzyskanej przez K. B. oraz S. B. (str. 12-13 apelacji).

Powyższe uchybienia skutkować musiały uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania chociażby z uwagi na treść art. 454 § 1 k.p.k.

Wobec tego Sąd odwoławczy uznał, że z uwagi na powyższą konieczność nie ma potrzeby dokonywania szczegółowej analizy pozostałych zarzutów zawartych w apelacjach wniesionych przez obrońców oskarżonych K. B., S. B. i J. Z..

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w tym zakresie Sąd Okręgowy powinien dokonać wszechstronnej i wnikliwej analizy zgromadzonych w sprawie dowodów w tym także zeznań złożonych przez świadka A. G. (1).

Ocena zgromadzonych dowodów powinna respektować zasadą określoną w art. 7 k.p.k. i Sąd meriti powinien wskazać, którym dowodom dał wiarę w całości czy też w części i jakie powody o tym zdecydowały oraz wskazać również czym się kierował odmawiając w całości lub w części określonym dowodom.

Czyniąc prawidłowe ustalenia faktyczne Sąd ponownie rozpoznający sprawę powinien dokonać także właściwej subsumpcji i oceny prawnej zachowania poszczególnych oskarżonych i ustalić czy ich zachowanie wyczerpuje czy też nie znamiona określone w przepisach ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego B. S..

Podniesione w omawianej apelacji zarzuty obrazy przepisów postępowania tj. art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7, 410 oraz 167 i 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. nie są zasadne.

Z treści omawianej apelacji wynika, że zasadnicza część zarzutów dotyczy sposobu analizy oceny zeznań świadka A. G. (1), który to dowód stanowił zasadniczą podstawę dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych dotyczących trzech czynów przypisanych oskarżonemu B. S..

Kwestionowanie dokonanej przez Sąd meriti oceny zeznań tego świadka zawarta jest zarówno w zarzucie z pkt 1 jak i z pkt 2 omawianej apelacji.

Zdaniem Sądu odwoławczego nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącej, że Sąd bezkrytycznie dał wiarę zeznaniom świadka A. G. (1) z postępowania przygotowawczego.

Argument autorki apelacji, że zeznania te nie zostały powtórzone a jedynie potwierdzone w toku postępowania przygotowawczego nie jest przekonujący i wystarczający do zakwestionowania dokonanej przez Sąd meriti oceny tego dowodu.

Decydujące w tym zakresie ma bowiem treść zeznań a nie kwestia na jakim etapie postępowania zostały one złożone.

Dokonana przez Sąd Okręgowy analiza i oceny tego dowodu nie zawiera zdaniem Sądu Apelacyjnego błędów natury faktycznej ani logicznej, zgodna jest z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Również sam fakt, że zeznania złożone przez A. G. (1) nie zostały poparte żadnym innym dowodem nie może stanowić wystarczającej podstawy do zakwestionowania sposobu oceny tego dowodu.

W polskiej procedurze karnej nie obowiązuje bowiem zasada legalnej teorii dowodowej i nie można więc uznać, że jeden dowód to żaden dowód.

Należy podzielić w tym zakresie stanowisko Sądu Okręgowego zawarte na str. 39 uzasadnienia wyroku, że w niektórych sprawach i sytuacjach, zwłaszcza w zakresie przestępczości narkotykowej i zorganizowanej nie można zebrać innych dowodów niż osobowe.

Zatem sam fakt, że ustalenia faktyczne odnośnie sprawstwa oskarżonego S. w zakresie trzech przypisanych mu czynów zostały oparte tylko na jednym dowodzie w postaci zeznań A. G. (1) nie może stanowić wystarczającej podstawy do ich skutecznego zakwestionowania.

Zwłaszcza w sytuacji, gdy zeznania tego świadka w tym zakresie były stanowcze, konsekwentne i logiczne i przekonujące, gdyż świadek podawał tego rodzaju okoliczności i szczegóły zdarzeń oraz relacji z B. S., które potwierdzają w pełni wiarygodność tego dowodu.

Istotne jest również to, że wbrew twierdzeniom autorki apelacji nie zostało wykazane, aby świadek A. G. (1) celowo i bezpodstawnie obciążał oskarżonego S., kierując się partykularnym interesem procesowym lub też chęcią zemsty na oskarżonym.

Nie można zgodzić się zatem ze stanowiskiem skarżącej, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k., bowiem nie ustosunkował się do przesłanek wskazywanych w orzecnictwie jako niezbędne przy dokonywaniu weryfikacji dowodu z pomówienia.

Zdaniem Sądu odwoławczego analizując te części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, które w sposób bezpośredni i pośredni odnoszą się do analizy i oceny zeznań świadka A. G. (1), wyjaśnień oskarżonego B. S. jak również pozostałych dowodów w tym zeznań M. M. (2) i A. S. nie można uznać, że ocena Sądu meriti zawiera błędy natury faktycznej lub logicznej oraz, że nie uwzględniła zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Za chybiony i bezpodstawny uznać również należy zarzut zawarty w pkt 3 omawianej apelacji dotyczący rzekomej obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.

Autorka apelacji bezpodstawnie w tym zakresie twierdzi, że zawnioskowane dowody z przesłuchania M. P. oraz protokoły z rozpraw z innej sprawy mogły podważyć wiarygodność zeznań A. G. (1) składających w tej konkretnej sprawie.

Sposób składania zeznań przez tego świadka w zupełnie innej sprawie w odniesieniu do innych oskarżonych nie może bowiem rzutować na ocenę wiarygodności tego dowodu, obowiązuje bowiem zasada samodzielności jurysdykcyjnej Sądu karnego określona w art. 8 k.p.k. a w związku z tym Sąd orzekający w tej sprawie w żaden sposób nie jest związany sposobem oceny depozycji składanych przez A. G. (1) w innej sprawie.

Zasadnie zauważył w tym zakresie Sąd meriti, że w stosunku do A. G. (1) prowadzone jest nadal postępowanie przygotowawcze w zakresie daleko szerszym niż sprawa oskarżonych.

Nie można więc oczekiwać od świadka, żeby na każdej rozprawie poruszał tematykę także innych swoich kontaktów i przestępstw.

Wbrew twierdzeniom skarżącej nie doszło również do naruszenia art. 424 k.p.k., gdyż sporządzone przez Sąd pierwszej instancji pisemne motywy zaskarżonego wyroku spełniają wymogi określone w tym przepisie i pozwalają na dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia przez pryzmat zarzutów zawartych w poszczególnych apelacjach w tym także apelacji obrońcy B. S..

Z treści uzasadnienia wynika również jakie konkretne powody zdecydowały o tym, że Sąd meriti dał wiarę zeznaniom A. G. (1), skoro więc nie naruszono w odniesieniu do oskarżonego B. S. w zakresie przypisanych mu czynów żadnego z przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to uznać również należy, że brak jest podstaw aby zakwestionować dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne odnoszące się do czynów określonych w pkt 10, 12 i 14 (pkt I, II, III aktu oskarżenia), które mają pełne oparcie w zeznaniach złożonych przez świadka A. G. (1).

Sąd Apelacyjny mając na uwadze powyższe względy uznał, że brak jest podstaw aby uwzględnić wnioski zawarte w pkt 1 i 2 omawianej apelacji zmierzające do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia B. S. od przypisanych mu czynów, czy też uchylecia wyroku w omawianym zakresie i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Należy również uznać, że brak jest podstaw aby zakwestionować przyjętą w wyroku kwalifikację prawną czynów przypisanych B. S. jak również orzeczone wobec niego kary jednostkowe i karę łączną, które w żadnym aspekcie nie noszą w sobie cech rażącej surowości i przy ich wymiarze uwzględnione zostały dyrektywy określone w art. 53 § 1 k.k.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono zaś w odniesieniu do oskarżonego B. S. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. i art. 634 k.p.k.